

[Drachmann.]

man vel har Aftaler, men at ingen tør spille det første Kort ud, og at der er denne underlige Sky mellem de moderne Diplomater som mellem Datidens Diplomater, at de ikke rigtig tør tale ud til hinanden, ikke aabne sig for hinanden af Frygt for at give sig Blottelser, der atter falder tilbage paa deres Land.

Naar man siger, og det siger vi altsaa fra vor Side, at Tiden nu er inde, saa er det for saa vidt et Held, at alle de tre nordiske Lande nu kæmper, ikke paa samme Linie, men dog paa ensartede Linier for at holde deres Valuta oppe, og kæmper ogsaa med handelspolitiske Foranstaltninger, for saa vidt disse ligger i Valutatildeling, der i alt Fald foreløbig dog sigter mod Kapitalflugt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Emne, jeg er bange for, at en nær Fremtid vil bringe os i meget tæt Føling med det, jeg vil blot her henvise til de alvorlige Udtalelser, den højtærede Handelsminister nylig har fremsat, Udtalelser, som jeg tror dækker Virkeligheden saa godt, som det overhovedet er muligt i dette Øjeblik. Laanen Tid er forbi, Nevadas glade Dage er forbi, og vi kommer til at indse, at enhver kun har sig selv og sine allernærmeste, der er i en tilsvarende Situation, at stole paa, med andre Ord: Hjælp dig selv. Jeg tror ogsaa, at enhver i denne Sal, enhver i dette Land føler instinktivt, at vi staa foran store og alvorlige Begivenheder. Det er ikke overalt, man ønsker at tale om det, det er maaske heller ikke saa forfærdelig klogt stadig væk at tale om det, men som Baggrund for det, vi behandler her, er det nødvendigt at erkende Sandheden, ellers kommer Overrumplingen, og det lærte vi under Krigens, at det er det dyreste af alt.

I sin store og, som sagt, alvorlige og ogsaa saare interessante Tale stod jo den højtærede Udenrigsminister som det godes Fortaler, og han talte om de gode Kræfters Sejr over de onde Kræfter, han *haabede*, rettere sagt, paa de gode Kræfters Sejr, men maatte erkende, at i Øjeblikket var de onde Kræfter nok saa stærke. Nu er den højtærede Udenrigsministers Optræden i Rollen som Lysalf jo ikke noget nyt for os, men den Tale, han den Dag holdt, var dog alligevel det mest karakteristiske, jeg i saa Henseende har hørt. Dette at dele i gode og onde Kræfter — selvfølgelig placerende sig selv i første Række af de gode — minder mig om nogle smukke Strøfer af en dansk Digter, som jeg er noget i Familie med, hvorfor jeg kan huske disse Vers, der lyder saaledes:

„Der er vel onde Magter til,
Hvad kan de mod de gode!“

Ja, dette barnlige, naive fik jo sit udmærkede Udtryk i Ministerens Tale, men jeg er alligevel nødt til at rejse det Spørgsmaal: Er det nu saa forfærdelig let at komme ud over disse Problemer ved at tildele Karakterbetegnelser paa denne Maade? Er det nu de gode Kræfter, som vi klamrer os til, og som vi synes vi selv er Forkæmpere for? Det er Kræfter, der passer os, navnlig passer den højtærede Minister og hans økonomiske Syn og hans Teorier, men jeg tror snarere, man maa sige, at det, vi kalder de gode Kræfter, er Kræfter, der faktisk ikke svarede til den Virkelighed, der har ligget for lige siden Krigens Dage, og derfor bliver disse Kræfter i mindre Grad de gode og langt mere de hule Kræfter. Vi kan beklage dette, og vi kan lade være, men jeg tror, at Kendsgerningerne maa vi rette os efter og ikke uden videre karakterisere paa den Maade, som det er sket. Det er de af os kaldte „onde“ Kræfter, der er de faktiske, det er dem, alle andre Nationer griber til, naar de er i Vanskeligheder, naar de vil bygge deres Lande op. Det er Sagen, og saaledes maa vi ogsaa indrette os.

Men hvad gør vi da overfor denne *faktiske* Verden. Ja, Ministerens Tale gav jo et udmærket Svar, thi hver Gang han havde givet en Fremstilling af de faktiske Forhold, kom han alligevel tilbage til, at de eneste Midler, man havde, eller som man i alt Fald i Øjeblikket dyrkede, var til syvende og sidst Genève og Udvalg og Betænkninger og Resolutioner, alt sammen noget, som lover saa meget for os, og som sjældent viser sig at holde Stik senere hen, men som man klamrer sig til, og som Ministeren i alt Fald klamrede sig til med den udmærkede Evne, han har til at fremstille Begivenhederne i et særligt rosenrødt Lys.

Jeg skal ikke i Dag opholde mig særlig ved Genève — vi kommer jo nok tilbage til denne Sag, det agter vi i alt Fald at gøre —, men naar jeg hørte denne alvorlige og dybe Tales noget vel lette Konklusioner, maatte jeg mindes en Beretning, som nylig har ligget paa samtlige Medlemmers Borde, nemlig en Beretning fra den internationale Arbejdsorganisation i Genève. Den begynder med følgende vidunderlige Linier, som Arbejdsorganisationen skriver om sin egen Virksomhed:

„Den internationale Arbejdsorganisations Virksomhed kender ingen Hvilepauser, uafbrudt træder Udvalg og Konferencer sammen, uafbrudt bliver Studier og Beretninger offentliggjort.“